

Про що думала Марійка

Василь Сухомлинський

Діти гралися в піжмурки. Це така гра, коли всі ховаються, а один шукає. Той, хто шукає, мусить знайти всіх.

Заховалася маленька синьоока дівчинка Марійка під високою вербою й чекає. Шукає хлопчик Коля.

Ось він знайшов Ларису. Скрикнула Лариса, засміялася, вибігла зі схованки.

Потім знайшов Коля Петрика. Скрикнув Петрик, засміявся і теж вибіг зі схованки.

Бігають діти, сміються, а Марійки ніхто не шукає. "Чому ж це про мене забули?" — думає Марійка.

Прикро стало Марійці. Думає вона:

"Стоятиму під вербою літо, стоятиму осінь, зиму стоятиму. Засну, вкриє мене сніг і пробудить весна. Стану тоненькою вербичкою, шукатимуть мене тато й мама, шукатиме Коля, шукатиме Лариса, шукатиме Петрик. Ніхто не знайде мене і всі сумуватимуть".

Так думала Марійка, і від цієї думки з очей її на траву впало дві сльозини. Та в ту мить, коли сльозини торкнулися зеленої трави, хтось доторкнувся до Марійчиної руки. То був Коля. Він таки шукав Марійку і знайшов.